

не можа да се осъществи въ продължение на още 100 години.

Въ началото на 19. вѣкъ англичанинътъ Грeенъ изнамаъри „гайдропа“, който липсваше въ балонитъ на Шарлъ.

Гайдропътъ е дълго и доста тежко вжже, което виси свободно на около 100 метра подъ балонния кошъ и което, като се доближи до земята, започва да се мъкне по нея; съ това то облекчава балона съ толкова, колко тежи частъта, която се мъкне по земята.

Следъ Шарлъ множество балонисти започнаха да извършватъ въздушни пжтешествия съ свободенъ балонъ. При тия пжтешествия единствената опасностъ при слизането остана (остава и днесъ) присжтствието на силенъ вѣтъръ до земята — вѣтъръ, който прави кацването трудно и който по нѣкога завлича балона по земята и причинява по тоя начинъ нещастия.

Първото летение, обаче, въ истински смисълъ на думитъ „въздушно пжтешествие“, по отнапредъ опредѣленъ пжтъ, бѣ извършено въ 1785 г., съ балонъ отъ Англия въ Франция (презъ канала, широкъ 34 километра) отъ французина Бланшаръ и американеца Жофъръ. И двамата мечтали да приспособятъ къмъ балона крила и колела, за да може да се управлява. Бланшаръ поставилъ между балона и гондолата (въ която стоели пжтниците) особенъ парашутъ. На стр. 109 е представенъ балона на Бланшаръ.

Въ продължение на сто години летенията съ балонъ служили за народна забава.

Като се увеличавалъ броя на летенията съ балонъ, потърсили и срѣдства за предпазване отъ